

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Toimiiko kansallinen viranomainen julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/18/EY⁽¹⁾ 47 artiklan ja erityisesti sen 1 kohdan a alakohdan ja 4 kohdan tavoitteen mukaisesti, jos se toteaa, että hankintasopimusta, jonka ennakoitu arvo on 3 miljoonaa euroa, varten tarjouksen tehnyt ei täyttänyt taloudellisiin ja rahoitusta koskeviin voimavaroihin liittyvää valintaperustetta, vaikka tarjoajan kunnian ja omantunnon kautta antama lausunto ja tarjoajan pankin tarjoajalle antama todistus osoittavat, että tarjoaja voi nostaa pankkiluoton, jota ei ole sidottu tiettyyn käyttötarkoitukseen, perusteella summia aina sellaiseen rajaan saakka, jonka suuruus ylittää hankintasopimuksen arvon?
- 2) Onko pankin, joka sitovassa luottositoumuksessa asettaa pyydettyjen varojen käyttöönasettamisen edellytykseksi sellaisten luottoehtojen noudattamisen, joita ei ole tarkemmin määritelty luottosopimuksessa hankintasopimuksen tekomenettelyn aikaan, toiminta jäsenvaltion pankkipalvelujen markkinoilla direktiivin 2004/18 47 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu hyväksyttävä syy, joka estää tarjoajaa esittämästä hankintaviranomaisen vaatimia asiakirjoja, jolloin kyseinen tarjoaja voi osoittaa taloudelliset ja rahoitusta koskevat voimavaransa kunnian ja omantunnon kautta annettavalla lausunnolla, jonka mukaan tarjoajan ja sen pankin välinen luottosuhde on riittävä?
- 3) Voidaanko katsoa, että kansallinen tuomioistuin kohtaa objektiivisen esteen, joka estää sitä noudattamasta Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan ensimmäistä ja toista kohtaa, luettuna yhdessä julkisia tavarahankintoja ja rakennusurakoita koskeviin sopimuksiin liittyvien muutoksenhakumenettelyjen soveltamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 21.12.1989 annetun neuvoston direktiivin 89/665/ETY⁽²⁾ 1 artiklan 1 kohdan ja 2 artiklan 3, 6, 7 ja 8 kohdan kanssa, jos kansallisen tuomioistuimen on ratkaistava kanne, jonka julkisten hankintojen alalla toimivaltaisen viranomaisen päätöksellä hylätty tarjoaja nostaa, kun valittu tarjoaja on saattanut hankintasopimusten täytäntöönpanon lähes päätökseen?

⁽¹⁾ Julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/18/EY (EUVL 2004, L 134, s. 114).

⁽²⁾ Julkisia tavaranhankintoja ja rakennusurakoita koskeviin sopimuksiin liittyvien muutoksenhakumenettelyjen soveltamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 21.12.1989 annettu neuvoston direktiivi 89/665/ETY

Valitus, jonka Hewlett Packard Development Company LP on tehnyt 11.2.2016 unionin tuomioistuimen (kuudes jaosto) asiassa T-628/14, Hewlett Packard Development Company v. Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), 3.12.2015 annetusta tuomiosta

(Asia C-77/16)

(2016/C 270/27)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: Hewlett Packard Development Company LP (edustajat: Rechtsanwalt T. Raab, Rechtsanwalt H. Lauf)

Muu osapuoli: Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO)

Euroopan unionin tuomioistuin (kymmenes jaosto) on 26.5.2016 antamassaan määräyksessä todennut, ettei valitusta voida ottaa tutkittavaksi.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Østre Landsret (Tanska) on esittänyt 25.2.2016 – N Luxembourg 1 v. Skatteministeriet

(Asia C-115/16)

(2016/C 270/28)

Oikeudenkäyntikieli: tanska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Østre Landsret

Pääasian asianosaiset

Kantaja: N Luxembourg 1

Vastaaja: Skatteministeriet

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 2003/49/EY⁽¹⁾ 1 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä saman direktiivin 1 artiklan 4 kohdan kanssa, tulkittava siten, että jäsenvaltiossa kotipaikan omaava yhtiö, joka kuuluu direktiivin 3 artiklan soveltamisalaan ja joka asiassa vallitsevan kaltaisissa olosuhteissa vastaanottaa korkoja tytäryhtiöltä toisesta jäsenvaltiosta, on direktiivissä tarkoitettu näiden korkojen ”tosiasiallinen edunsaaja”?
 - 1.1. Onko direktiivin 2003/49/EY 1 artiklan 1 kohtaan, luettuna yhdessä saman direktiivin 1 artiklan 4 kohdan kanssa, sisältyvää tosiasiallisen edunsaajan käsitettä tulkittava yhdenmukaisesti vuoden 1977 mallisopimuksen 11 artiklaan sisältyvän vastaavan käsitteen kanssa?
 - 1.2 Jos kysymykseen 1.1. vastataan myöntävästi, onko käsitettä siinä tapauksessa tulkittava ottamalla huomioon ainoastaan vuoden 1977 mallisopimuksen 11 artiklan kommentaari (8 kohta), vai voidaanko tulkinnassa ottaa huomioon myöhempiä kommentaareja, kuten vuonna 2003 tehdyt väilyhteisöjä koskevat lisäykset (8.1 kohta, nykyisin 10.1 kohta) ja vuonna 2014 tehdyt sopimusvelvoitteita ja oikeudellisia velvollisuuksia koskevat lisäykset (10.2 kohta)?
 - 1.3 Jos tulkinnassa voidaan ottaa huomioon vuoden 2003 kommentaari, edellyttääkö yhtiön katsominen yhtiöksi, joka ei ole direktiivissä 2003/49/EY tarkoitettu tosiasiallinen edunsaaja, varojen tosiasiallisesti kulkeneen läpi sellaisille henkilöille, joita se valtio, jossa koron maksajalla on kotipaikka, pitää kyseisten korkojen tosiasiallisena edunsaajana, ja – jos näin on – onko tällöin lisäedellytyksenä, että tosiasiallisella läpikululla on ajallisesti läheinen yhteys korkojen maksamiseen ja/tai että läpikulku tapahtuu koronmaksuina?
 - 1.3.1. Mikä merkitys on tässä yhteydessä sillä, onko lainan antamiseen käytetty omaan pääomaan kuuluvia varoja, onko kyseiset korot liitetty pääomaan, onko koronsaaja sen jälkeen antanut samassa valtiossa kotipaikan omaavalle emoyhtiölleen konserniavustuksen saadakseen verotuksessa tuloksentasauksen kyseisen valtion asiaa koskevien säännösten mukaisesti, onko kyseiset korot myöhemmin muunnettu lainan ottaneen yhtiön omaksi pääomaksi, onko koronsaajalla ollut sopimusvelvoite tai oikeudellinen velvollisuus maksaa korot edelleen toiselle henkilölle ja onko suurimmalla osalla niistä henkilöistä, joita se valtio, jossa koron maksajalla on kotipaikka, pitää koron tosiasiallisena edunsaajana, kotipaikka muissa jäsenvaltioissa tai muissa valtioissa, joiden kanssa Tanska on tehnyt sopimuksen kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi, jolloin lähdeveron perimiseen ei olisi Tanskan verolainsäädännön mukaan ollut perustetta siinä tapauksessa, että kyseiset henkilöt olisivat olleet lainantantaja ja siten vastaanottaneet korot suoraan?
 - 1.4 Mikä merkitys on arvioitaessa sitä kysymystä, onko koronsaajaa pidettävä direktiivissä tarkoitettuna tosiasiallisena edunsaajana, sillä seikalla, jos ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin päätyy asiaa koskevien tosiseikkojen arvioinnin perusteella katsomaan, että saajalla – vaikka sillä ei olisi ollut sopimusvelvoitetta tai oikeudellista velvollisuutta siirtää vastaanotetut korot toiselle henkilölle – ei ollut asiallisesti oikeutta korkojen käyttämiseen ja nauttimiseen, siten kuin vuoden 2014 kommentaarissa vuoden 1977 mallisopimukseen tarkoitetaan?
- 2) Edellyttääkö se, että jäsenvaltio vetoaa direktiivin 5 artiklan 1 kohtaan, joka koskee kansallisten säännösten soveltamista petosten tai väärinkäytösten torjumiseksi, tai direktiivin 5 artiklan 2 kohtaan, että kyseinen jäsenvaltio on hyväksynyt erityisen kansallisen säännöksen direktiivin 5 artiklan täytäntöön panemiseksi tai että kansallisessa oikeudessa on petoksia, väärinkäytöksiä ja veropetoksia koskevia yleisiä säännöksiä tai periaatteita, joita voidaan tulkita 5 artiklan mukaisesti?

- 2.1. Jos kysymykseen 2 vastataan myöntävästi, voidaanko yhteisöverolain 2 §:n 2 momentin d kohtaa, jossa säädetään, ettei rajoitettu verovelvollisuus korkotuloista koske ”korkoja, jos korkojen verottamisesta on luovuttava – – eri jäsenvaltioissa sijaitsevien lähiyhtiöiden välisiin korko- ja rojaltimaksuihin sovellettavasta yhteisestä verotusjärjestelmästä annetun direktiivin 2003/49/EY mukaan”, tällöin pitää direktiivin 5 artiklassa tarkoitettuna tällaisena kansallisena erityissäännöksenä?
- 3) Onko kahden jäsenvaltion välillä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen määräys, joka on laadittu OECD:n mallisopimuksen mukaisesti ja jonka mukaan koron verottaminen riippuu siitä, pidetäänkö korkojen vastaanottajaa korkojen tosiasiallisena edunsaajana, direktiivin 5 artiklassa tarkoitettu tällainen sopimukseen perustuva määräys väärinkäytösten torjumiseksi?
- 4) Onko kyseessä direktiivin 2003/49/EY mukainen väärinkäytös, jos siinä jäsenvaltiossa, jossa koron maksajalla on kotipaikka, sallitaan korkojen verovähennykset, kun taas jäsenvaltiossa, jossa koronsaajalla on kotipaikka, korkoja ei veroteta?
- 5) Onko jäsenvaltio, joka ei halua myöntää toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön olevan korkojen tosiasiallinen edunsaaja ja joka väittää, että toiseen jäsenvaltioon sijoittautunut yhtiö on niin sanottu keinotekoinen väliyhteisö, direktiivin 2003/49/EY tai EY 10 artiklan mukaan velvollinen ilmoittamaan, kenen jäsenvaltio siinä tapauksessa katsoo olevan tosiasiallinen edunsaaja?
- 6) Jos yhtiön, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa (emoyhtiö), ei katsota olevan direktiivin 2003/49/EY nojalla konkreettisesti vapautettu toisessa jäsenvaltiossa kotipaikan omaavalta yhtiöltä (tytäryhtiö) saaduista koroista maksettavasta lähdeverosta ja jos viimeksi mainittu jäsenvaltio katsoo emoyhtiön olevan rajoitetusti verovelvollinen kyseisessä jäsenvaltiossa kyseisistä koroista, onko EY 43 artikla, luettuna yhdessä EY 48 artiklan kanssa, tällöin esteenä lainsäädännölle, jolla viimeksi mainittu jäsenvaltio velvoittaa veron pidättämiseen velvollisen (tytäryhtiön) maksamaan lähdeverovelan maksamisen viivästymisen johdosta viivästyskorkoa, joka on suurempi kuin viivästyskorko, jonka asianomainen jäsenvaltio lisää yhteisöverovelkaan (jonka soveltamisalaan muun muassa korkotulot sisältyvät), joka kohdistuu samassa jäsenvaltiossa kotipaikan omaavaan yhtiöön?
- 7) Jos yhtiön, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa (emoyhtiö), ei katsota olevan direktiivin 2003/49/EY nojalla konkreettisesti vapautettu toisessa jäsenvaltiossa kotipaikan omaavalta yhtiöltä (tytäryhtiö) saaduista koroista maksettavasta lähdeverosta ja jos viimeksi mainittu jäsenvaltio katsoo emoyhtiön olevan se verosubjekti, johon rajoitettu verovelvollisuus kyseisessä jäsenvaltiossa kyseisistä koroista kohdistuu, onko EY 43 artikla, luettuna yhdessä EY 48 artiklan kanssa, (vaihtoehtoisesti EY 56 artikla) tällöin erikseen tai kokonaisuutena tarkasteltuina esteenä lainsäädännölle,
- a) jonka mukaan viimeksi mainittu jäsenvaltio velvoittaa korkojen maksajan pidättämään koroista lähdeveroa ja asettaa sen julkisyhteisöön nähden vastuuseen pidättämättä jääneestä lähdeverosta, jos tällaista pidätysvelvollisuutta ei ole silloin, kun korkojen vastaanottajan kotipaikka on viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa?
- b) jonka mukaan emoyhtiöllä ei ole viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa velvollisuutta maksaa yhteisöveron ennakkoja kahden ensimmäisen verovuoden aikana vaan sen on maksettava yhteisöveroa vasta huomattavasti myöhempänä ajankohtana kuin lähdeverojen eräntymisajankohta?

Unionin tuomioistuinta pyydetään ottamaan kysymykseen 7 annettavassa vastauksessa huomioon kysymykseen 6 annettu vastaus.

⁽¹⁾ Eri jäsenvaltioissa sijaitsevien lähiyhtiöiden välisiin korko- ja rojaltimaksuihin sovellettavasta yhteisestä verotusjärjestelmästä 3.6.2003 annettu neuvoston direktiivi 2003/49/EY (EUVL 2003, L 157, s. 49).